

บทที่ 5

บทสรุป และข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการศึกษา

ปัญหาสิ่งแวดล้อมในเมืองเชียงใหม่ซึ่งถูกกำหนดให้เป็นเมืองหลักและศูนย์กลางการพัฒนาของภาคเหนือ นั้น นับวันก็จะมีเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ตามการเจริญเติบโตของเมืองและจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้น มีผลให้ความน่าอยู่ น่าอาศัย และภาพลักษณ์อันงดงามของเมืองเชียงใหม่ นั้น ลดลงทุกวัน ในจำนวนปัญหาสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ นั้น ปัญหาขยะมูลฝอยก็นับเป็นปัญหาใหญ่อันหนึ่งของจังหวัดเชียงใหม่ที่นับวันก็จะยิ่งมีปริมาณเพิ่มมากขึ้น ทั้งขยะแห้ง ขยะเปียก ขยะที่ติดเชื้อจากโรงพยาบาล เฉพาะในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ซึ่งมีพื้นที่รับผิดชอบ 40 ตารางกิโลเมตร ปริมาณขยะเหล่านี้ในแต่ละวันจะมีประมาณ 250 ตัน คิดเป็น 7,500 ตันต่อเดือน หรือ 90,000 ตันต่อปี จากปริมาณขยะที่เพิ่มมากขึ้นส่งผลให้ค่าใช้จ่ายในการรักษาความสะอาดเพิ่มขึ้นตามไปด้วย ขณะที่รายได้จากการเก็บค่าธรรมเนียมในการจัดการขยะมูลฝอยจากครัวเรือนในเขตเทศบาลฯ นั้นเพิ่มขึ้น แต่เป็นสัดส่วนที่น้อยกว่าการเพิ่มขึ้นในด้านรายจ่าย จึงก่อให้เกิดปัญหาในด้านประสิทธิภาพในการจัดการขยะมูลฝอย ไม่ว่าจะเป็นสถานที่ในการกำจัดขยะ หรืออุปกรณ์เครื่องมือที่ใช้ในการทำ ความสะอาดต่าง ๆ ปัญหาเหล่านี้สืบเนื่องมาจากรายได้จากการเก็บค่าธรรมเนียมคิดเป็นจำนวนที่น้อยเมื่อเทียบกับรายจ่ายในการรักษาความสะอาด ดังนั้นการศึกษาถึงความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยของประชาชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ก็เพื่อให้เกิดประโยชน์กับผู้วางนโยบาย ในแนวทางที่จะเพิ่มอัตราค่าธรรมเนียมในการจัดเก็บขยะมูลฝอยให้เกิดความเหมาะสม และสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนมากที่สุด และเพื่อให้รายได้จากการเก็บค่าธรรมเนียมสามารถชดเชยรายจ่ายได้มากยิ่งขึ้น

การศึกษาเรื่องความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ทำการศึกษาในพื้นที่เขตเทศบาลนครเชียงใหม่ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้เป็นประชากรภายในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ จำนวนทั้งสิ้น 388 ตัวอย่าง โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multistage Sampling) สำหรับการเก็บข้อมูลนั้นได้ใช้แบบสอบถามที่ต้องอาศัยการสัมภาษณ์ โดยใช้วิธี CVM แบบปิดด้วยเทคนิคที่เรียกว่า Bidding Game เพื่อหามูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอย และใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมกับมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอย

แขวงนครพิงค์

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างในแขวงนครพิงค์มีมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยโดยเฉลี่ยที่ราคา 44.8 บาทต่อเดือน โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยของประชาชนในแขวงนครพิงค์ คือ ปัจจัยในเรื่องปริมาณขยะมูลฝอยที่ทิ้งใน 1 วัน โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$ ปัจจัยในเรื่องอายุโดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางลบที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$ เช่นเดียวกัน ส่วนปัจจัยในเรื่องการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับขยะมูลฝอยมีความสัมพันธ์ในทิศทางลบที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$ และปัจจัยในเรื่องระดับการศึกษาซึ่งมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.05$ นั้นเอง

จากแบบจำลองการประมาณมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายพบว่า แขวงนครพิงค์มีความเต็มใจจ่ายที่ราคา 42.2 บาท และอธิบายได้ว่าหากครัวเรือนมีปริมาณขยะที่ทิ้งใน 1 วันเพิ่มขึ้น 1 กิโลกรัม ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 5.36 บาท หรือหากผู้ใดมีจำนวนปีที่ศึกษาเพิ่มขึ้น 1 ปี ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 1.42 บาท หรือหากผู้ใดเคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับขยะมูลฝอย ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 4.45 บาท และหากผู้ใดมีอายุเพิ่มขึ้น 1 ปี ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายลดลง 0.39 บาทนั้นเอง

ผลการศึกษาลักษณะทางเศรษฐกิจและสังคมโดยทั่ว ๆ ไปพบว่าประชาชนส่วนใหญ่เป็นเพศชายโดยมีอายุน้อยกว่า 30 ปี โดยมีสถานภาพโสด สำหรับการศึกษานั้นประชากรส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีและมากกว่าครึ่งหนึ่งนั้นประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย โดยมีรายได้ในครัวเรือนเฉลี่ยต่อเดือนส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 10,001-20,000 บาท ร้อยละ และสำหรับสถานที่อยู่อาศัยนั้นส่วนใหญ่ใช้สถานที่นั้นเป็นที่อยู่อาศัยเพียงอย่างเดียว โดยเป็นเจ้าของสถานที่นั้นเองและมีจำนวนผู้พักอาศัยอยู่ในช่วง 4-6 คนมากที่สุด ครัวเรือนส่วนใหญ่มากกว่าครึ่งหนึ่งทิ้งขยะต่อวันในปริมาณที่น้อยกว่า 2 กิโลกรัม โดยขยะที่ทิ้งจะเป็นขยะประเภทเศษอาหาร/ผัก มากที่สุดทั้งนี้ส่วนใหญ่ไม่เคยเข้าร่วมโครงการรณรงค์เพื่อสิ่งแวดล้อม

แขวงกาวิละ

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างในแขวงกาวิละมีมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยโดยเฉลี่ยที่ราคา 52.3 บาท โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยคือ ปัจจัยในเรื่องปริมาณขยะมูลฝอยที่ทิ้งใน 1 วัน โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$ ปัจจัยในเรื่องระดับการศึกษา โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.05$ ปัจจัยในเรื่องรายได้เฉลี่ยของครัวเรือน ซึ่งมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกที่ระดับ

นัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$ และ ปัจจัยในเรื่องจำนวนผู้พำนักอาศัยในครัวเรือนซึ่งมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$ นั่นเอง

จากแบบจำลองการประมาณมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายพบว่า แขวงกาวิละมีความเต็มใจจ่ายที่ราคา 51.6 บาท และอธิบายได้ว่าหากครัวเรือนมีปริมาณขยะที่ทิ้งใน 1 วันเพิ่มขึ้น 1 กิโลกรัม ก็จะมี ความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 3.70 บาท หรือหากผู้ใดมีจำนวนปีที่ศึกษาเพิ่มขึ้น 1 ปี ก็จะมี ความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 1.53 บาท หรือหากครัวเรือนมีรายได้ทั้งหมดในครัวเรือนเพิ่มขึ้น 10,000 บาท ก็จะมี ความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 2.15 บาท หรือหากครัวเรือนมีจำนวนผู้พำนักอาศัยเพิ่มขึ้น 1 คน ก็จะมี ความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 3.77 บาท

ผลการศึกษาลักษณะทางเศรษฐกิจและสังคมโดยทั่ว ๆ ไปของประชาชนในแขวงกาวิละพบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ซึ่งมีอายุในช่วง 31-50 ปี โดยมีสถานภาพสมรสแล้ว กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีและประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย โดยรายได้ในครัวเรือนเฉลี่ยต่อเดือนอยู่ในช่วง 30,001-40,000 บาท สำหรับสถานที่อยู่อาศัยนั้นส่วนใหญ่ใช้สถานที่นี้เป็นที่อยู่อาศัยเพียงอย่างเดียว โดยเป็นเจ้าของสถานที่นั้นเอง และมากกว่าครึ่งหนึ่งมีจำนวนผู้พำนักอาศัยส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 4-6 คน ครัวเรือนส่วนใหญ่ทิ้งขยะต่อวันปริมาณน้อยกว่า 2 กิโลกรัม โดยส่วนใหญ่เป็นขยะประเภท เศษอาหาร/ผัก ทั้งนี้ส่วนใหญ่ไม่เคยเข้าร่วมโครงการรณรงค์เพื่อสิ่งแวดล้อม

แขวงเม็ງราย

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยโดยเฉลี่ยที่ราคา 43.4 บาท โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยคือ ปัจจัยในเรื่องปริมาณขยะมูลฝอยที่ทิ้งใน 1 วัน โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$ ปัจจัยในเรื่องระดับการศึกษา โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.1$ และ ปัจจัยในเรื่องรายได้เฉลี่ยของครัวเรือน ซึ่งมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$

จากแบบจำลองการประมาณมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายพบว่า แขวงเม็ງรายมีความเต็มใจจ่ายที่ราคา 41.67 บาท และอธิบายได้ว่าหากครัวเรือนมีปริมาณขยะที่ทิ้งใน 1 วันเพิ่มขึ้น 1 กิโลกรัม ก็จะมี ความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 5.81 บาท หรือหากผู้ใดมีจำนวนปีที่ศึกษาเพิ่มขึ้น 1 ปี ก็จะมี ความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 1.04 บาท หรือหากครัวเรือนมีรายได้ทั้งหมดในครัวเรือนเพิ่มขึ้น 10,000 บาท ก็จะมี ความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 2.03 บาทนั่นเอง

ผลการศึกษาลักษณะทางเศรษฐกิจและสังคมโดยทั่ว ๆ ไปพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงซึ่งมีอายุในช่วง 31-50 ปีโดยมีสถานภาพสมรสแล้ว กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีและประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว/ค้า โดยมีรายได้ในครัวเรือนเฉลี่ยต่อเดือนอยู่ในช่วงน้อยกว่า 10,000 บาท และสำหรับสถานที่อยู่อาศัยนั้นส่วนใหญ่จะใช้สถานที่นี้เพื่อประกอบธุรกิจ/อาชีพเพียงอย่างเดียว โดยเป็นเจ้าของสถานที่นั่นเอง และมีผู้พำนักอาศัยอยู่ในช่วง 4-6 คน ครัวเรือนส่วนใหญ่มีปริมาณขยะที่ทิ้งต่อวันน้อยกว่า 2 กิโลกรัมมากที่สุดซึ่งเป็นประเภท เศษอาหาร/ผัก ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยเข้าร่วมโครงการณรงค์เพื่อสิ่งแวดล้อม

แขวงศรีวิชัย

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างในแขวงศรีวิชัยมีมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยที่ราคา 40.7 บาท โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยคือ ปัจจัยในเรื่องปริมาณขยะมูลฝอยที่ทิ้งใน 1 วันและปัจจัยในเรื่องการรับรู้ข่าวสารข้อมูล ซึ่งมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$ ส่วนปัจจัยในเรื่องระดับการศึกษาและปัจจัยในเรื่องจำนวนผู้พำนักอาศัยในครัวเรือนนั้น มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.05$ เช่นเดียวกัน

จากแบบจำลองการประมาณมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายพบว่า แขวงศรีวิชัยมีความเต็มใจจ่ายที่ราคา 39.27 บาท และอธิบายได้ว่าหากครัวเรือนมีปริมาณขยะที่ทิ้งใน 1 วันเพิ่มขึ้น 1 กิโลกรัม ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 3.06 บาท หรือหากผู้ใดมีจำนวนปีที่ศึกษาเพิ่มขึ้น 1 ปี ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 1.37 บาท หรือหากครัวเรือนมีจำนวนผู้พำนักอาศัยเพิ่มขึ้น 1 คน ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 1.55 บาท หรือหากผู้ใดเคยได้รับข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดจากขยะมูลฝอยก็จะมีค่าความเต็มใจที่จะจ่ายเพิ่มขึ้น 2.68 บาท นั่นเอง

ผลการศึกษาลักษณะทางเศรษฐกิจและสังคมโดยทั่ว ๆ ไปของกลุ่มตัวอย่างในแขวงศรีวิชัยนั้นพบว่ามากกว่าครึ่งหนึ่งเป็นเพศหญิง โดยมีอายุระหว่าง 31-50 ปีและมีสถานภาพสมรสแล้ว โดยส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีและประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย ซึ่งมีรายได้ในครัวเรือนเฉลี่ยต่อเดือนอยู่ในช่วง น้อยกว่า 10,000 บาท สำหรับสถานที่อยู่นั้นส่วนใหญ่จะใช้สถานที่นี้เป็นที่อยู่อาศัยเพียง โดยส่วนใหญ่จะเป็นการเช่าอาศัยซึ่งมีจำนวนผู้พำนักอาศัยอยู่ในช่วง 1-3 คน และครัวเรือนส่วนใหญ่ทิ้งขยะประเภท เศษอาหาร/ผัก มากที่สุด โดยมีปริมาณที่ทิ้งจำนวนน้อยกว่า 2 กิโลกรัม ทั้งนี้ส่วนใหญ่ไม่เคยเข้าร่วมโครงการณรงค์เพื่อสิ่งแวดล้อม

จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 388 ตัวอย่างนั้นพบว่ามูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายเฉลี่ยเท่ากับ 45.30 บาท โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอย คือปัจจัยในเรื่องของปริมาณ ขยะมูลฝอยที่ทิ้งใน 1 วัน ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยของครัวเรือนต่อเดือน จำนวนผู้พำนักอาศัยในสถานที่ และ การรับรู้ข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับขยะมูลฝอย โดยความสัมพันธ์ในทิศทางบวกที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$ ส่วนปัจจัยในเรื่องลักษณะการเป็นเจ้าของสถานที่แบบเป็นเจ้าของ มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกเช่นเดียวกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.1$ และจากแบบจำลองการประมาณมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายนั้นพบว่า หากครัวเรือนมีปริมาณขยะที่ทิ้งใน 1 วันเพิ่มขึ้น 1 กิโลกรัม ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 3.80 บาท หรือหากผู้ใดมีจำนวนปีที่ศึกษาเพิ่มขึ้น 1 ปี ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 1.00 บาท หรือหากครัวเรือนมีรายได้ทั้งหมดในครัวเรือนเพิ่มขึ้น 10,000 บาท ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 1.58 บาท หรือหากครัวเรือนมีจำนวนผู้พำนักอาศัยเพิ่มขึ้น 1 คน ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 1.46 บาท หรือหากผู้ใดเป็นเจ้าของสถานที่อยู่อาศัยเองก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 2.88 บาท และหากผู้ใดเคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับขยะมูลฝอยก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 1.46 บาท นั่นเอง

จากการประมาณมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายจากแบบจำลองซึ่งเป็นตัวแทนของแต่ละแขวงนั้น พบว่า มูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยของประชาชนในแขวงนครพิงค์ แขวงกาวิละ แขวงเมืองราช และแขวงศรีวิชัย มีมูลค่าเท่ากับ 42.24, 51.66, 41.67 และ 39.27 บาทตามลำดับ และจากมูลค่าดังกล่าวเราสามารถประมาณมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายใน 1 ปีของประชาชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ได้ซึ่งมีค่าเท่ากับ 36,144,615.6 บาท และหากทางเทศบาลมีการเก็บค่าธรรมเนียมใหม่ในอัตราดังกล่าวแล้ว ก็จะทำให้ส่วนต่างระหว่างรายได้จากการเก็บค่าธรรมเนียมกับรายจ่ายด้านการรักษาความสะอาดลดลงจากเดิมถึงร้อยละ 65.98 นั่นเอง

5.2 ข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่องความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ในครั้งนี้ ทำให้ทราบถึงมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายของประชาชนและปัจจัยที่มีผลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่าย โดยผลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้ ควรจะนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ผู้เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ ดังนั้น ข้อเสนอแนะที่พอสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. จากการศึกษาที่พบว่าปัจจัยในเรื่องปริมาณขยะมูลฝอยที่ครัวเรือนทิ้งใน 1 วันมีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจจ่ายมากที่สุด ดังนั้นทางเทศบาลฯจึงควรมีนโยบายการจัดเก็บอัตราค่าธรรมเนียมในการจัดเก็บขยะมูลฝอย โดยให้อัตรารายค่าธรรมเนียมดังกล่าวขึ้นอยู่กับปริมาณขยะที่แต่ละครัวเรือนทิ้ง

เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมและความรับผิดชอบมากขึ้น ในฐานะที่เป็นผู้ก่อให้เกิดมลพิษมากกว่าก็ควรที่จะจ่ายมากกว่านั่นเอง

2. จากผลการศึกษาที่พบว่าประชาชนที่ได้รับรู้ข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับขยะมูลฝอยนั้นจะมีมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายที่เพิ่มขึ้น แสดงว่าข่าวสารต่าง ๆ เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ประชาชนเกิดความรู้และความเข้าใจ อีกทั้งยังสามารถเข้าถึงประชาชนได้ในหลาย ๆ รูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นทางสื่อโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ ดังนั้นทางเทศบาลฯ ควรเร่งให้มีการประชาสัมพันธ์ในเรื่องดังกล่าวแก่ประชาชนอย่างจริงจังและกว้างขวาง เพื่อให้ประชาชนได้ตระหนักและเข้าใจถึงสภาพปัญหาต่าง ๆ อาจจะเป็นการจัดกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้ประชาชนนั้นได้มีส่วนร่วมอย่างจริงจัง

3. จากผลการศึกษาที่พบว่ามูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยโดยเฉลี่ยนั้น อยู่ที่ราคา 47.52 บาท ดังนั้นหากทางเทศบาลฯ มีนโยบายที่จะเพิ่มราคาค่าธรรมเนียมในการจัดการขยะมูลฝอยนั้น ก็ไม่ควรที่จะมีราคาเกินราคาเฉลี่ยดังกล่าว เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนส่วนใหญ่มากที่สุดนั่นเอง

4. เทศบาลฯ ควรประชาสัมพันธ์ในเรื่องของการจัดการขยะมูลฝอย โดยชี้แจงรายละเอียดในการจัดการขยะมูลฝอยให้ประชาชนได้รับทราบ และมีการรณรงค์ให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในการจัดการขยะมูลฝอย การแยกขยะมูลฝอย การนำมูลฝอยมาใช้ให้เกิดประโยชน์ รวมทั้งควรมีการปลูกจิตสำนึก ค่านิยม ทักษะ และความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

5.3 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. การเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา ความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ นั้น เป็นสิ่งที่วัดได้ หรือสังเกตได้ ดังนั้นควรใช้วิธีการในการเก็บข้อมูลหลายวิธีประกอบกัน เช่น การสัมภาษณ์ หรือการสังเกต มาประกอบรวมกับการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด เนื่องจากในบางครั้งกลุ่มตัวอย่างอาจไม่เข้าใจในแบบสอบถาม หรือตอบแบบสอบถามตามกระแสค่านิยมของตนเองมากกว่า ฉะนั้นในการออกแบบสอบถามนั้นควรตั้งคำถามที่เข้าใจได้ง่าย ตรงประเด็น และไม่มากหรือใช้เวลาในการตอบนานเกินไป

2. การศึกษาความเต็มใจที่จะจ่ายในครั้งนี้อาจมีปัจจัยอื่นอีกหลายปัจจัย ที่ผู้ศึกษาไม่ได้รวมไว้ในแบบจำลอง ดังนั้นจึงควรมีการศึกษาในเชิงคุณภาพสำหรับหาปัจจัยที่ต้องการศึกษาเพื่อนำไปสู่การศึกษาเชิงปริมาณในแนวลึก ๆ ต่อไป

3. ในส่วนของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษานั้นควรจะเก็บข้อมูลจากหัวหน้าครุเรือน หรือผู้ที่ทำหน้าที่ในการจ่ายค่าธรรมเนียมในแต่ละเดือนของครุเรือนนั้น ๆ เพื่อที่จะได้ตรงความต้องการของการศึกษาหาค่าความเต็มใจที่จะจ่ายมากยิ่งขึ้น

4. จากการศึกษาคั้งนี้ซึ่งใช้เทคนิคแบบ Bidding Games โดยการ bid ไปครั้งละ 25% ของมูลค่าเริ่มต้นนั้น อาจจะทำให้เกิดช่วงห่างของมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายในแต่ละช่วงมากเกินไป ทำให้มูลค่าที่คำนวณได้นั้นอาจจะยังไม่ละเอียดเท่าใดนัก ดังนั้นควรที่จะ bid ในจำนวนที่น้อยกว่า 25% ของราคาเสนอเริ่มต้น เพื่อที่จะได้ค่าที่ละเอียดและใกล้เคียงมากยิ่งขึ้น

The logo of Chiang Mai University is a circular emblem. In the center is a stylized elephant facing left, with a decorative tusk-like element on its trunk. Above the elephant is a sunburst or flame-like symbol. The emblem is surrounded by a circular border containing the Thai text 'มหาวิทยาลัยเชียงใหม่' at the top and 'CHIANG MAI UNIVERSITY 1964' at the bottom. There are also decorative floral motifs on the sides.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved